

Πινόκιο

Εικονογράφηση: Ξυδέα Ασπασία

Κείμενα: Έλενα Αριστοδήμου

Εικονογράφηση – Επιμέλεια: Ασπασία Ξυδέα (Μουσείο Παραμυθιού)
Διορθώσεις: Έλενα Αριστοδήμου & Ανδρέας Ανδρέου (RISC)

©AR4Youth, 2022

Το παρόν διατίθεται κάτω από την άδεια [Αναφορά Δημιουργού 4.0 Διεθνές \(CC BY 4.0\)](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/) βάση της οποίας επιτρέπεται η επαναχρησιμοποίηση των περιεχομένων δεδομένου ότι γίνεται κατάλληλη αναφορά στον δημιουργό ενώ υποδεικνύονται ξεκάθαρα τυχόν αλλαγές.

Σχετικά με το έργο AR4Youth

Το έργο Training Young People on Augmented Reality Authoring Showcasing Intangible Cultural Assets as Use Cases (AR4Youth) χρηματοδοτείται από το Πρόγραμμα Erasmus+ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και συντονίζεται από τον Κυπριακό Οργανισμό Research & Innovation Center for Social and Educational Sciences (RISC) σε συνεργασία με οργανισμούς από την Ολλανδία (ATERMON), Κύπρο (Μουσείο Παραμυθιού), Λιθουανία (Active Youth), Ελλάδα (AKNOW) και Εσθονία (Eesti People to People).

Το AR4Youth επικεντρώνεται στην εκπαίδευση των νέων στη σύλληψη, το σχεδιασμό και υλοποίηση ενός έργου Επαυξημένης Πραγματικότητας (AR) με σκοπό την ψηφιοποίηση και επαύξηση βιβλίων, οδηγών ή εγχειριδίων. Αναγνωρίζοντας, επιπλέον, την αναγκαιότητα διατήρησης της πολιτιστικής μας κληρονομιάς που αποτελεί τη βάση των αξιών, των πεποιθήσεων και των φιλοδοξιών μας, και ανταποκρινόμενο στον Στόχο Βιώσιμης Ανάπτυξης (SDG) 11.4 για «ενίσχυση των προσπάθειών για προστασία της παγκόσμιας πολιτιστικής και φυσικής κληρονομιάς», το έργο θα χρησιμοποιήσει ως υλικά εκπαίδευσης Ελληνικά, Λιθουανικά και Εσθονικά παραμύθια, μύθους και θρύλους που θα μετατραπούν σε ψηφιακά κείμενα AR και θα διατηρηθούν στην Πολιτιστική Ψηφιακή Βιβλιοθήκη του έργου.

Για την κάλυψη του προαναφερθέντος σκοπού, το έργο έθεσε τους ακόλουθους στόχους:

- Να ενισχύσει τις προηγμένες ψηφιακές δεξιότητες (δηλαδή, τη χρήση τεχνολογιών AR) των νέων με ιδιαίτερη έμφαση στους NEET (νέους που δεν βρίσκονται σε εκπαίδευση, απασχόληση ή κατάρτιση).
- Να εξοπλίσει τους νέους με ανταγωνιστικά προσόντα είτε για την είσοδο στην αγορά εργασίας ή για τη σύλληψη του δικού τους επιχειρηματικού μέλλοντος.
- Να ευαισθητοποιήσει τους νέους σχετικά με την πολιτιστική κληρονομιά στις χώρες της κοινοπραξίας.
- Να ευαισθητοποιήσει τους νέους στη σημασία της διατήρησης της πολιτιστικής κληρονομιάς και πιο συγκεκριμένα στη ψηφιοποίηση των παραδοσιακών παραμυθιών, μύθων και θρύλων.
- Να ενισχύσει την ποιότητα και καινοτομία της εργασίας για/με νέους μέσω της δημιουργίας προηγμένης ψηφιακής εκπαίδευσης.

Περισσότερες πληροφορίες για το έργο και τις δραστηριότητές του είναι διαθέσιμες στην ιστοσελίδα του έργου <https://www.ar4youth.eu/>, και στη σελίδα του στο Facebook (@AR4Youth).

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ' ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο EACEA δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις.

Μια φορά κι έναν καιρό ήτανε στην Ιταλία ένας ξυλουργός που τον έλεγαν Τζεπέτο. Ο Τζεπέτο έφτιαχνε πανέμορφα πράγματα από ξύλο όπως υπέροχα ξύλινα παιχνίδια. Όνειρο του Τζεπέτο ήταν να έχει ένα παιδί.

Μια μέρα ο Τζεπέτο βρήκε ένα πολύ ωραίο ξύλο και αποφάσισε με αυτό να φτιάξει ένα ξύλινο αγόρι. Όταν το τελείωσε, το αγόρι ήταν τόσο όμορφο σαν αληθινό. Τότε ο Τζεπέτο αναστέναξε και είπε: «Μακάρι αυτό το αγόρι να ήταν αληθινό».

Εκείνη την ώρα τον άκουσε μια καλή νεράιδα που τον λυπήθηκε και αποφάσισε να πραγματοποιήσει την ευχή του. Έτσι, ακούμπησε απαλά με το μαγικό της γαβδί το ξύλινο αγόρι στο πέτο και του λέει: «Ξύπνα, και γίνε γιός του Τζεπέτο!».

Ο Τζεπέτο όταν είδε τη ξύλινη κούκλα να ζωντανεύει αναφώνησε κατενθουσιασμένος «Έχω γιό, έχω γιό!» και αφού πήγε αγκαλιά το μικρό αγόρι του λέει: «θα σε φωνάζω Πινόκιο».

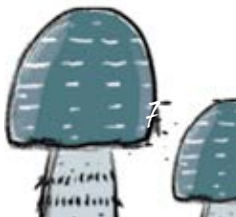
Ο Πινόκιο όμως ήτανε πολύ άτακτο παιδί, μιλούσε άσχημα και δεν υπάκουγε κανέναν, ούτε καν στον πατέρα του.

Όταν ήρθε ο καιρός για σχολείο, ο Τζεπέτο έδωσε χρήματα στον Πινόκιο για να πάει να αγοράσει βιβλία. Στον δρόμο συνάντησε μια πονηρή αλεπού που μόλις είδε τα χρήματα που κρατούσε του λέει: «Που πας με τα χρήματα στο χέρι»

«Πάω να αγοράσω βιβλία για το σχολείο» αποκρίθηκε ο Πινόκιο. Η αλεπού όμως που ήταν πονηρή του λέει και πάλι «Γιατί δεν θάβεις τα χρήματα σου εδώ για να βγει ένα χρηματοδέντρο;» «Χρηματοδέντρο; Τι είναι αυτό;» λέει ο Πινόκιο.

«Είναι ένα δέντρο που στα κλαδιά του βγάζει χρήματα και έτσι θα έχεις περισσότερα» απαντά η πονηρή αλεπού και συνεχίζει «Αν έρθεις αύριο εδώ θα μπορείς να κόψεις τα χρήματα από το δέντρο σου».

Ο Πινόκιο που ήθελε πολύ να έχει κι άλλα χρήματα για να πάει στο τσίρκο αλλά και να αγοράσει παιχνίδια την πίστεψε και τα φύτεψε. Πάει την άλλη μέρα στο σημείο για να πάρει τα χρήματα του και τι να δει; Όχι μόνο δεν υπήρχε δέντρο, αλλά και τα χρήματα που φύτεψε είχαν εξαφανιστεί μαζί με την αλεπού.

Στεναχωρημένος όπως ήταν, άρχισε να περιπλανιέται στο δάσος μέχρι που βλέπει μπροστά του την καλή νεράιδα.

«Έμαθα» του λέει η νεράιδα «ότι ήσουν πολύ άτακτο παιδί».

«Ψέματα» απαντά ο Πινόκιο, και εκείνη τη στιγμή βλέπει με έκπληξη τη μύτη του να μεγαλώνει.

«Κάθε φορά που θα λες ψέματα» του λέει η νεράιδα «η μύτη σου θα μεγαλώνει».

Ο Πινόκιο παρακάλεσε κλαίγοντας την νεράιδα να τον κάνει όπως ήταν πριν και υποσχέθηκε ότι δεν θα ξαναπεί ψέματα.

«Εντάξει» του είπε η νεράιδα, «αλλά πήγαινε να βρεις τον πατέρα σου γιατί καθώς σε έψαχνε χάθηκε στη θάλασσα».

«Πηγαίνω» απάντησε ο Πινόκιο.

Και καθώς ο Πινόκιο πήγαινε για βρει τον Τζεπέτο, βλέπει ένα κάρο με παιδιά που πήγαιναν στο τσίγκο. Αμέσως, ξεχνάει τον Τζεπέτο και την νεράιδα και ανεβαίνει με τα παιδιά στο κάρο για να πάει στο τσίγκο που τόσο ήθελε.

Μετά από λίγο καιρό ο Πινόκιο καταλαβαίνει ότι η μύτη και τα αυτιά του έχουν γίνει τόσο μεγάλα που άρχισε να μοιάζει με γαϊδούρι. «Μα πως έχω γίνει έτσι» αναρωτιέται, με ένα γέρο έμπορο να του απαντάει «Γιατί νομίζεις ότι σε ταΐζω τόσο καιρό; Να σε κάνω γαϊδαρο για το κάρο μου θέλω».

Μέχρι να καταλάβει τι έγινε ο Πινόκιο βρέθηκε στην κοιλιά του ψαριού όπου μέσα εκεί ήταν και ο Τζεπέτο. «Πινόκιο, γιέ μου» φωνάζει ο Τζεπέτο «νόμιζα δεν θα σε ξαναδώ ποτέ». «Συγνώμη μπαμπά μου που ήμουν τόσο άτακτος» λέει ο Πινόκιο, «δεν θα πω ποτέ ξανά ψέματα ούτε θα κάνω ξανά ζαβολιές». «Πρέπει να βγούμε από ' δω» λέει ο Τζεπέτο. «Και πως θα γίνει αυτό;» ρωτάει ο Πινόκιο. «θα αρχίσουμε να γαργάλαμε το ψάρι σε διάφορα σημεία μήπως και το κάνουμε να φταρνιστεί και μας πετάξει έξω από την κοιλιά του» του είπε ο Τζεπέτο και έτσι κι έγινε.

Αφού βγήκαν, κολύπησαν μέχρι τη στεριά και μετά πήγαν στο σπίτι τους να ξεκουραστούν και να στεγνώσουν. Ο Πινόκιο ήταν τόσο κουρασμένος που τον πήρε αμέσως ο ύπνος, μα όταν ξύπνησε είδε στο πλάι του τον Τζεπέτο και την νεράιδα. Αγγίζει τη μύτη και τα αυτιά του και όλα ήταν φυσιολογικά. Δεν είχε πια την τεράστια μύτη και τα αυτιά γαϊδάρου. «Αχ, έγινα και πάλι άνθρωπος» αναφώνησε.

«Έγινες άνθρωπος γιατί έμαθες να αγαπάς και να μη λες ψέματα» του είπε η νεράιδα και εξαφανίστηκε.

Από τότε, ο Πινόκιο δεν είπε ποτέ ξανά ψέματα και ο Τζεπέτο δεν ένιωσε ποτέ ξανά μοναξιά.

Ο Πινόκιο άρχισε τρομαγμένος να τρέχει προς την θάλασσα, αφού πια θυμήθηκε τον μπαμπά του, για να τον βρει και να τον ρωτήσει τι να κάνει. «Τι χαζός που είμαι και δεν άκουσα ούτε τον μπαμπά μου, ούτε την νεράιδα» μονολόγησε και με μια βουτιά βρέθηκε μέσα στη θάλασσα να ψάχνει. Μα όσο κι αν έψαχνε, ο Τζεπέτο δεν φαινόταν πουθενά. Έτσι, ξεκίνησε απογοητευμένος να βγει στην στεριά όταν ένα μεγάλο ψάρι τον άρπαξε και τον κατάπιε.

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης